

Udskriftsdato: 20. december 2025

FOU nr 2021.16 (Gældende)

2021-16. Beregning af klagefrist for afgørelser, der offentliggøres

Ministerium: Folketinget

Opfølgning / Opfølgning til

BEK nr 130 af 28/01/2017 § 2, stk. 2, 1. pkt.

2021-16. Beregning af klagefrist for afgørelser, der offentliggøres

En borger henvendte sig i foråret 2020 til Randers Kommune og spurgte, hvorfor hun ikke var blevet partshørt forud for vedtagelsen af en lokalplan i sommeren 2019, som gav mulighed for at opføre et solvarmeanlæg, herunder en flere meter høj akkumuleringskøle, tæt på hendes ejendom. Kommunen oplyste i svaret til borgeren bl.a., at kommunen havde vurderet, at hun ikke var part i sagen om lokalplanen og derfor ikke skulle partshøres.

Borgeren klagede til Planklagenævnet, der afviste klagen, med henvisning til at klagen var indgivet efter klagefristens udløb. Det var nævnets opfattelse, at klagefristen på fire uger skulle regnes fra offentliggørelsen af lokalplanen i sommeren 2019. Nævnet henviste til planklagebekendtgørelsens § 2, stk. 2, 1. pkt., hvorefter klagefristen altid skal regnes fra bekendtgørelsen, hvis en afgørelse er offentligt bekendtgjort. Det var endvidere nævnets opfattelse, at bestemmelsen skulle forstås sådan, at klagefristen ikke – således som det ellers følger af almindelige forvaltningsretlige principper – suspenderes i forhold til en part eller andre med krav på særskilt underretning, der ikke har modtaget en sådan underretning.

Ombudsmanden indledte en undersøgelse på baggrund af en klage fra borgeren. Planklagenævnet genovervejede i den anledning sin praksis og fandt, at praksis burde ændres. Det var herefter nævnets opfattelse, at klagefristen ikke begynder at løbe i forhold til en part i sagen, før parten har modtaget afgørelsen, og at klagefristen tillige suspenderes, hvis klageren har haft krav på særskilt underretning, men ikke har fået det.

Planklagenævnet behandlede herefter sagen på ny og tog i den forbindelse stilling til, om borgeren skulle anses for part i sagen, og om hun havde krav på underretning efter planlovens §§ 26 og 31.

I lyset af dette afsluttede ombudsmanden sin behandling af sagen.

(Sag nr. 20/05560)

1. Sagens baggrund

Lokalplan nr. (...) blev endeligt vedtaget af Randers Kommune i sommeren 2019. Lokalplanen gav mulighed for at opføre et solvarmeanlæg med tilhørende tekniske anlæg, herunder bl.a. en flere meter høj akkumuleringskøle. Den vedtagne lokalplan blev offentliggjort få dage efter vedtagelsen på Randers Kommunes hjemmeside og på plandata.dk sammen med en klagevejledning, hvoraf det fremgik, at en eventuel klage skulle indgives, inden fire uger efter at lokalplanen var offentligt bekendtgjort.

A henvendte sig i foråret 2020 til Randers Kommune og spurgte, hvorfor hun ikke var blevet partshørt i forbindelse med opførelsen af solvarmeanlægget, herunder den flere meter høje akkumuleringskøle.

Randers Kommune svarede A ved en mail af 4. juni 2020. Kommunen oplyste i svaret, at det var kommunens vurdering, at A ikke var berørt i et sådant væsentligt og individuelt omfang, at hun var part i sagen om lokalplanen. Kommunen lagde herved vægt på, at lokalplanområdet var placeret ca. x meter fra skel til A's ejendom, og at akkumuleringskølen var opført ca. y meter fra skellet.

Kommunen henviste endvidere til den vurdering, som kommunen i forbindelse med planprocessen havde foretaget i forhold til bestemmelsen i planlovens § 26, stk. 1, nr. 2. Det følger af denne bestemmelse, at kommunen samtidig med offentliggørelsen af et forslag til lokalplan skal underrette (bl.a.) ejere af ejendomme uden for lokalplanens område, når forslaget efter kommunens skøn har væsentlig betydning for dem. Det fremgik, at kommunen havde vurderet, at kun de ejendomme, der grænsede direkte op til lokalplanområdet, var berørt af planen i et sådant omfang, at de var omfattet af planlovens § 26, stk. 1, nr. 2. A's ejendom var placeret på den modsatte side af vejen, som lokalplanområdet grænsede op til, og hun var derfor ikke blevet underrettet.

A klagede den 4. juni 2020 til Planklagenævnet, idet hun gjorde gældende, at hun burde være blevet partshørt efter forvaltningslovens § 19 i forbindelse med opførelsen af akkumuleringsstanken, da hun har direkte udsigt til tanken fra sin ejendom.

Planklagenævnet traf afgørelse den 11. august 2020.

Planklagenævnet afviste at behandle klagen, under henvisning til at den var indgivet for sent.

Nævnet henviste til bestemmelsen i planklagebekendtgørelsens § 2, som fastsætter bl.a. følgende:

”§ 2. Klage over afgørelser, der er nævnt i følgende bestemmelser, skal være indgivet skriftligt inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt:

1) § 58, stk. 1, i lov om planlægning.

(...)

Stk. 2. Er afgørelsen offentligt bekendtgjort, regnes klagefristen dog altid fra bekendtgørelsen. (...)”

I forlængelse heraf skrev nævnet således:

”Det er et generelt forvaltningsretligt princip, at en klagefrist ikke begynder at løbe i forhold til en part i sagen, før parten har modtaget afgørelsen. Planklagenævnet finder imidlertid, at den udtrykkelige regel for beregning af klagefristen i planklagebekendtgørelsens § 2, stk. 2, har forrang frem for ovennævnte generelle forvaltningsretlige princip. Nævnet bemærker, at det ikke fremgår af lovgivningen eller af forarbejderne til bestemmelsen [note 3: Bestemmelsen er en videreførelse af den nu ophævede § 60, stk. 1, i planloven, som igen videreførte en tilsvarende bestemmelse i § 11, stk. 2, i by- og landzoneloven, senest lovebekendtgørelse nr. 919 af 22. december 1989], at bestemmelsen viger for det generelle forvaltningsretlige princip.”

Planklagenævnet fandt på den anførte baggrund, at klagefristen i det konkrete tilfælde skulle regnes fra datoen for offentliggørelsen af lokalplanen i sommeren 2019. Det var endvidere nævnets opfattelse, at der ikke forelå sådanne undskyldelige omstændigheder i sagen, at det kunne begrunde, at nævnet så bort fra en overskridelse af klagefristen på over 10 måneder. Nævnet lagde herved vægt på bl.a., at kommunens offentliggørelse af lokalplanen var ledsaget af korrekt klagevejledning.

A klagede den 11. august 2020 til mig over Planklagenævnets afvisning af klagen.

Den 10. september 2020 sendte jeg A's klage videre til nævnet, således at nævnet fik lejlighed til at forholde sig udtrykkeligt til bl.a. hendes synspunkt om, at hun var part i sagen, og at Randers Kommune derfor burde have partshørt hende over forslaget til lokalplan (min sag nr. 20/04194).

Planklagenævnet besvarede klagen i et brev af 22. oktober 2020 til A. Nævnet uddybede begrundelsen for afgørelsen med bl.a. følgende:

”Som det fremgår af nævnets afgørelse af 11. august 2020, er det nævnets opfattelse, at den udtrykkelige regel i bekendtgørelsens § 2, stk. 2, har forrang frem for det generelle forvaltningsretlige princip om, at en klagefrist først løber i forhold til en part, når parten har modtaget afgørelsen med korrekt klagevejledning, herunder med angivelse af en eventuel frist. Dette skyldes navnlig, at det er en bestemmelse med et meget klart indhold (klagefristen regnes 'altid' fra bekendtgørelsen), og at det ikke fremgår af forarbejderne, at bestemmelsen viger for det generelle forvaltningsretlige princip.

Bestemmelsen må ses i lyset af, at der har været et ønske om, at klagefristen altid skal være entydigt fastlagt [note 3: Folketingstidende 1979-80, 2. samling, Tillæg A, sp. 1618, sammenholdt med Folketingstidende 1990-91, 2. samling, Tillæg A, sp. 1796], og altså her skal regnes fra offentliggørelsen.

Det er således uden betydning for beregningen af klagefristen, om du er part i sagen og/eller om du er omfattet af personkredsen nævnt i planlovens § 26, stk. 1 og § 31, stk. 1.

Allerede fordi klagefristen er overskredet, idet du ikke har klaget indenfor 4 uger efter *offentliggørelsen*, har Planklagenævnet ikke forholdt sig til, om du er part eller i øvrigt omfattet af personkredsen i planlovens § 26, stk. 1, og § 31, stk. 1.”

Den 24. oktober 2020 klagede A på ny til mig over nævnets afvisning af hendes klage.

2. Ombudsmandens høring af Planklagenævnet

På baggrund af klagen fra A bad jeg ved brev af 17. februar 2021 Planklagenævnet om en udtalelse om sagen. Jeg bad i den forbindelse nævnet om særligt at forholde sig til nogle spørgsmål, som jeg havde anført i brevet.

Jeg skrev således:

”2.1. Jeg har forstået, at det er Planklagenævnets opfattelse, at bestemmelsen i planklagebekendtgørelsens § 2, stk. 2, 1. pkt. – hvorefter klagefristen 'altid' skal regnes fra bekendtgørelsen, hvis en afgørelse er offentligt bekendtgjort – skal forstås sådan, at klagefristen ikke – således som det ellers følger af almindelige forvaltningsretlige principper – suspenderes i forhold til en part eller andre med krav på særskilt underretning, der ikke har modtaget en sådan underretning. Jeg har i den forbindelse noteret mig, at Planklagenævnet har lagt en tilsvarende retsopfattelse til grund i bl.a. sagerne 18/06176, 18/05809 og 19/00487, som alle er offentliggjort på nævnets hjemmeside.

Jeg har endvidere forstået, at Planklagenævnet allerede derfor har afvist at behandle A's klage og således ikke har foretaget en nærmere vurdering af de konkrete omstændigheder i sagen, herunder om hun

burde være blevet anset for part i sagen om lokalplanen og/eller omfattet af den personkreds, der skal underrettes efter planlovens §§ 26 og 31.

Jeg beder Planklagenævnet om at oplyse, om ovenstående er korrekt forstået.

2.2. Jeg beder endvidere Planklagenævnet om at uddybe grundlaget for den fortolkning, som nævnet har anlagt.

Jeg beder i den forbindelse nævnet om at inddrage det, der fremgår af forarbejderne til planlovgivningens klagefristregler, og den praksis, som er nævnt i forlængelse heraf, jf. pkt. 3.1 nedenfor.

Jeg beder endvidere nævnet om at inddrage det, der fremgår under pkt. 3.2 nedenfor om klagefristreglerne i andre miljølove, herunder de forarbejder og den praksis, der knytter sig hertil.

2.3. Jeg beder i forlængelse heraf Planklagenævnet om at oplyse, om der er sket en praksisændring set i forhold til den praksis (fra det daværende Naturklagenævn), som er omtalt under pkt. 3.1.2.

I givet fald beder jeg nævnet om at redegøre nærmere for denne praksisændring, herunder hvornår – og på hvilket retligt grundlag – ændringen er sket.

Jeg bemærker i den forbindelse, at der ikke ses at være foretaget ændringer i den tidligere gældende bestemmelse i planlovens § 60, stk. 1, 2. pkt. – hvis ordlyd er identisk med bestemmelsen i planklagebekendtgørelsens § 2, stk. 2, 1. pkt. – fra planlovens ikrafttræden den 1. januar 1992, til bestemmelsen blev ophævet ved lov nr. 1715 af 27. december 2016. ”

Jeg bad som anført Planklagenævnet om ved besvarelsen af spørgsmålene at inddrage bl.a. forarbejderne til planlovgivningens klagefristregler og administrativ praksis på området, således som jeg havde beskrevet dette i pkt. 3.1 i mit brev.

Af det nævnte punkt i brevet fremgik følgende:

”3.1. Planlovgivningen

3.1.1. Forarbejder

Planklagenævnets afgørelse er truffet på grundlag af § 2 i planklagebekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 130 af 28. januar 2017 om udnyttelse af tilladelser, frist for indgivelse af klage, indsendelse af klage til Planklagenævnet og opsættende virkning af klage for visse afgørelser truffet efter lov om planlægning og visse andre love).

Bestemmelsen er en videreførelse af § 60, stk. 1, i planloven, som blev ophævet ved lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevarerklagenævnet (se nærmere lovforslag nr. LF 44 af 26. oktober 2016, bemærkningerne til lovforslagets § 24).

Bestemmelsen i § 60, stk. 1, hidrørte fra den oprindelige planlov (lov nr. 388 af 6. juni 1991 om planlægning), som samlede bl.a. by- og landzoneloven, lov om lands- og regionplanlægning og lov om kommuneplanlægning i én lov, i forbindelse med at der blev gennemført en modernisering og styrkelse af de centrale love på Miljøministeriets område (jf. herved lovforslag nr. LF 76 af 23. januar 1991, lovforslagets almindelige bemærkninger).

Af bemærkningerne i lovforslaget til § 60, stk. 1 – som Planklagenævnet har henvist til – fremgår bl.a. følgende:

’Bestemmelsen indeholder de formelle regler om klage og opsættende virkning af klage.

Stk. 1. Kravet om skriftlighed er nyt. En generel klagefrist findes ikke i kommuneplanlovens § 48, men kendes fra ekspropriationsbestemmelserne og by- og landzoneloven. Arealudvalgets delbetænkning 2, Det fremtidige ankesystem på Miljøministeriets og byggelovens område, fra juni 1987 foreslår en 4-ugers klagefrist som generelt princip. Fristen beregnes fra afgørelsens offentliggørelse eller meddelelse, (...)’

By- og landzoneloven indeholdt i § 11, stk. 2, følgende bestemmelse om beregning af klagefrist:

’§ 11.

(...)

Stk. 2. Klagefristen er 4 uger fra den dag, afgørelsen er meddelt den pågældende. Ved offentliggørelse af en tilladelse, jfr. § 9, stk. 7, beregnes fristen fra offentliggørelsen. ’

Bestemmelsen i § 11, stk. 2, 2. pkt., blev indsat i loven ved lov nr. 159 af 6. maj 1980 om ændring af by- og landzoneloven.

Af forarbejderne til bestemmelsen – som Planklagenævnet ligeledes har henvist til – fremgår følgende (jf. lovforslag nr. LF 86 af 14. december 1979, bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser):

’Til § 1.

...

Til nr. 8

Ændringen er en tydeliggørelse af, at klagefristen, såfremt en tilladelse offentliggøres, først regnes fra datoen for den seneste offentliggørelse. Det forudsættes, at ansøgeren underrettes særskilt senest samtidig med offentliggørelsen. Ændringen er begrundet i ønsket om, at klagefristen altid skal være entydigt fastlagt. ’

Ved lovændringen blev kompetencen til at meddele zonelovstilladelser (jf. by- og landzonelovens §§ 6-8) overført til kommunalbestyrelsen i områder omfattet af en lokalplan vedtaget og offentliggjort efter den 1. juli 1980, jf. herved § 9, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 4), og bemærkningerne dertil. I den forbindelse

blev der foretaget en række andre ændringer i loven. Bl.a. blev det i lovens § 9, stk. 6, 1. pkt., bestemt, at afgørelser skulle meddeles skriftligt til ansøgeren. Loven indeholdt forud for ændringen alene en bestemmelse om, at zonelovstilladelser skulle offentliggøres (bestemmelsen i § 9, stk. 7, som § 11, stk. 2, henviste til).

Det bemærkes i øvrigt, at lokalplaner – forud for planloven – var reguleret af lov om kommuneplanlægning (senest lovebekendtgørelse nr. 918 af 22. december 1989). Denne lov indeholdt i § 48, stk. 1, en bestemmelse om, at en kommunes afgørelser efter loven kunne påklages til miljøministeren for vidt angår retlige spørgsmål. Bestemmelsen fastsatte ingen klagefrist.

3.1.2. Praksis

Det er i praksis lagt til grund, at der i nogle tilfælde kan ske suspension af klagefristen i forhold til planlovsafgørelser, der offentliggøres.

I det daværende Naturklagenævns afgørelse af 11. november 2009 (offentliggjort som MAD 2009.3095) fandt nævnet således, at fristen for at klage over en kommunes dispensation fra en lokalplan til etablering af en varmecentral var suspenderet, som følge af at offentliggørelsen af afgørelsen på kommunens hjemmeside ikke indeholdt en klagevejledning og ikke opfyldte kravet til offentlig annoncering. En klage, der blev indgivet mere end 2½ år efter offentliggørelsen, blev derfor anset for rettidig.

I Helle Tegner Anker, Planloven med kommentarer (2013), s. 846 f., anføres i overensstemmelse hermed, at klagefristen som udgangspunkt vil blive suspenderet i forhold til personer, der har et særligt krav på underretning – herunder sagens parter samt eventuelt andre, der efter loven måtte have krav på særskilt underretning – hvis der er foretaget mangelfuld underretning om en afgørelse.

I MAD 2006.2137 fandt Naturklagenævnet, at fristen for at klage over en offentliggjort landzonetilladelse ikke kunne forlænges ved kommunens udsendelse (efter fristens udløb) af et brev til alle, der havde været involveret i sagen. Nævnet lagde herved vægt på, at de to klagere (som var blandt dem, der havde modtaget kommunens brev) ikke var parter i forvaltningslovens forstand, og at der derfor hverken efter forvaltningsloven eller planloven gjaldt et krav om særskilt underretning.

MAD 2005.370 vedrørte beregning af klagefristen i forbindelse med en kommunes klage over et offentliggjort regionplantillæg. I denne sag udtalte Naturklagenævnet, at det forhold, at en plan skal sendes til berørte myndigheder, jf. planlovens § 30, ikke kan betragtes som et krav om særskilt underretning, der medfører, at klagefristen først skal beregnes fra en sådan underretning. Nævnet anførte i den forbindelse bl.a. følgende:

'(...) [det] skal bemærkes, at Naturklagenævnet i hidtidig praksis har antaget, at klagefristen i relation til en klageberettiget, der har krav på at modtage særskilt underretning om afgørelsen, ikke begynder at løbe, før den pågældende har modtaget underretningen eller på anden vis fået kendskab til afgørelsen. Det gælder, selv om en underretning sker senere end den offentlige bekendtgørelse.

Det er herefter afgørende, om planlovens § 30 må forstås således, at Fredensborg-Humblebæk Kommune har krav på en særskilt underretning om vedtagelsen af et regionplantillæg, der berører kommunen.

...

Planlovens § 30, stk. 1, fastsætter en pligt for planlægningsmyndigheden til at offentliggøre, at planen er vedtaget, og til at sende planen til berørte myndigheder. Efter ordlyden af bestemmelsen er der ikke noget krav om, at regionplanmyndigheden skal fremsende planen til kommunen samtidig med offentliggørelsen, således som det i medfør af planlovens § 25 kræves ved offentliggørelse af planforslag.

...

På denne baggrund finder Naturklagenævnet ikke, at regionplanmyndighedens fremsendelse af plantillægget skal betragtes som en særskilt underretning af kommunen. Klagefristen skal som følge heraf ikke beregnes fra det tidspunkt, hvor regionplantillægget er kommet frem til kommunen. ’

Jeg bemærker i tilknytning hertil, at et krav om fremsendelse af et planforslag samtidig med offentliggørelsen ikke kun gælder i forhold til myndigheder omfattet af planlovens § 25, men også i forhold til personkredsen omfattet af lovens § 26, jf. nærmere § 26, stk. 1, 1. pkt. Desuden er det fastsat i planlovens § 31, at kommunalbestyrelsen samtidig med offentliggørelsen af den endelige vedtagelse af en lokalplan, jf. § 30, stk. 1, sender et eksemplar af den offentliggjorte bekendtgørelse til den personkreds, der er omfattet af § 31. ”

Jeg bad desuden Planklagenævnet om ved besvarelsen af høringen at inddrage de (i vidt omfang) tilsvarende bestemmelser om beregning af klagefrister, som findes i en række andre love på miljøområdet, herunder de forarbejder og den praksis, der knytter sig hertil. Bl.a. bad jeg nævnet om at inddrage det, som jeg havde anført om den tilsvarende bestemmelse i miljøbeskyttelseslovens § 93, stk. 1. Den pågældende bestemmelse lyder således:

”§ 93.

Stk. 1. Klagefristen er 4 uger fra den dag, afgørelsen eller beslutningen er meddelt. Er afgørelsen eller beslutningen offentligt bekendtgjort, regnes klagefristen dog altid fra bekendtgørelsen. ”

Jeg anførte bl.a. følgende om indholdet af bestemmelsen:

”Miljøbeskyttelseslovens § 93 er omtalt i Gorm Møller, Miljøbeskyttelsesloven med kommentarer, 2. udgave (2019), s. 1262 ff. Bl.a. følgende er anført (s. 1264 f.):

’Ved offentlig annoncering regnes klagefristen fra datoen for offentliggørelsen, jf. § 93, stk. 1, 2. pkt. Reglen, der stammer fra revisionen af 1973-loven i 1982, tilsigter at imødegå eventuelle problemer i forbindelse med manglende samtidighed i underretningen af flere klageberettigede. Også offentlig annoncering kunne imidlertid give problemer med hensyn til manglende samtidighed, hvor annonceringen af myndighedernes afgørelser skete i de trykte medier, jf. herom i 1998-kommentaren, s. 718.

...

Bestemmelsen om klagefristens beregning fra annonceringstidspunktet trods individuel underretning må antages at forudsætte, at der gives korrekt klagevejledning i den individuelle underretning, dvs. oplysning om, at klagefristen beregnes fra annonceringstidspunktet med angivelse af datoen for fristens udløb, jf. § 77. I modsat fald vil en urigtig klagevejledning kunne virke til fordel for klager.

...

Om suspension af klagefristen som følge af manglende eller mangelfuld underretning eller klagevejledning, se kommentaren til § 74, stk. 1-2, under punkt 4, og kommentaren til § 77. ’

I kommentaren til § 74, stk. 1-2, punkt 4, (s. 1138) er det anført, at ’mangelfuld eller fejlagtig underretning/annoncering efter § 74, stk. 1-2, (...) efter omstændighederne [kan] medføre suspension af klagefristen i § 93’.

Jeg henviser desuden til kommentaren s. 1135 ff. om meddelelse af afgørelser ved offentlig annoncering, hvor bl.a. følgende er anført (s. 1136 f.):

’Det var antaget før digitaliseringen, at offentlig annoncering erstattede individuel underretning af klageberettigede personer efter bestemmelsen i § 98, stk. 1, nr. 2, jf. 1998-kommentaren s. 663. *Claus Haagen Jensen* antager dog i *Miljøret*, bind 3, s. 131, at den nabo, der gennem henvendelse har givet anledning til sagens rejsning, under alle omstændigheder skal have speciel underretning om afgørelsen. Forfatteren henviser til, at dette bl.a. synes forudsat i Miljøministeriets oprindelige cirkulære om miljøbeskyttelsesloven – cirk. nr. 107 af 15. maj 1974, kap. 4, punkt 13.

I hvert fald må det antages, at der er pligt til særskilt at underrette personer, der er parter efter reglerne i forvaltningsloven, jf. miljøgodkendelsesvejledningens afsnit 5.5, hvorefter der er pligt til at underrette en part individuelt om afgørelsen, når der er tale om en part, som er identificeret som part og er eller burde være partshørt.

Jf. hertil Naturklagenævnets afgørelse i MAD 1998.513 NKN, hvor nævnet efter reglerne i råstofloven behandlede en 6 uger for sent indgivet naboklage over en råstofindvindingstilladelse, uanset at afgørelsen havde været korrekt annonceret i medfør af den til dagældende § 74, stk. 2, svarende bestemmelse i råstoflovens § 12, 2. pkt. Nævnet lagde til grund, at den pågældende nabo, hvis ejendom lå 3 m fra indvindingsområdet, burde have været partshørt forinden tilladelsen meddeltes, og at det efter forarbejderne til råstofloven sammenholdt med almindelige forvaltningsretlige regler om bekendtgørelse af afgørelser måtte antages, at der er pligt til at underrette en part individuelt om en afgørelse, når der er tale om en part, der er eller burde være partshørt. ”

3. Sagens forløb efter ombudsmandens høring

3.1. Planklagenævnet besvarede min høring ved brev af 25. marts 2021.

Det fremgik af brevet, at Planklagenævnet på baggrund af min henvendelse havde besluttet at genoptage A's klagesag om Randers Kommunes endelige vedtagelse af lokalplanen med henblik på at foretage en ny vurdering af, om klagefristen i den konkrete sag var overholdt eller ej. Endvidere fremgik det, at Planklagenævnet – i forbindelse med sin fornyede vurdering af sagen – fandt det relevant at vurdere,

om A var part i sagen om lokalplanen eller i øvrigt skulle have været orienteret om afgørelsen efter planloven.

3.2. Ved brev af 15. april 2021 meddelte jeg A, at jeg på baggrund af nævnets orientering havde besluttet ikke at fortsætte min undersøgelse af Planklagenævnets tidligere afgørelse i hendes sag.

Jeg orienterede i et brev af samme dato Planklagenævnet om min beslutning og tilbagekaldte samtidig min anmodning om en udtalelse. Jeg bad til gengæld Planklagenævnet om at sende mig en kopi af nævnets nye afgørelse i sagen.

Jeg skrev endvidere bl.a. således til nævnet:

”Planklagenævnet har i sit brev af 25. marts 2021 desuden oplyst, at nævnet vil gennemgå tre sager, som jeg har henvist til i mit brev af 17. februar 2021, med henblik på at vurdere, hvorvidt der tillige er grundlag for at genoptage disse sager. Jeg bemærker i den forbindelse, at jeg har fremsøgt de pågældende tre sager på Planklagenævnets hjemmeside, og at jeg alene har henvist til dem som eksempler på nævnets praksis. Jeg går ud fra, at Planklagenævnet overvejer, om der er grundlag for at gennemgå andre af nævnets sager med henblik på eventuelt at genoptage disse.”

3.3. Jeg modtog den 27. maj 2021 en kopi af den afgørelse, som Planklagenævnet samme dag havde truffet over for A.

Af nævnets afgørelse fremgik bl.a. følgende:

”3.2. Planklagenævnets genoptagelse i den konkrete sag

Planklagenævnet traf den 11. august 2020 afgørelse om at afvise klagen af 4. juni 2020 over Randers Kommunes endelige vedtagelse af lokalplan nr. (...), da klagefristen var overskredet.

Følgende fremgik bl.a. af nævnets afgørelse:

...

Som det fremgår (...) har Planklagenævnet i tidligere praksis – og i den konkrete klagesag – fortolket bestemmelsen i planklagebekendtgørelsens § 2, stk. 2, sådan at hvis en afgørelse var offentlig bekendtgjort, så skulle klagefristen *altid* beregnes fra bekendtgørelsen. Det har været Planklagenævnets opfattelse, at den udtrykkelige regel i planklagebekendtgørelsens § 2, stk. 2, havde forrang frem for det generelle forvaltningsretlige princip om, at en klagefrist først løber i forhold til en part, når parten har modtaget afgørelsen med en korrekt klagevejledning. Klagefristen for en afgørelse, der var offentlig bekendtgjort blev derfor beregnet fra offentliggørelsen uden stillingtagen til, om klageren havde partsstatus eller havde krav på særskilt underretning efter planlovens bestemmelser i § 26, § 31 og § 35, stk. 6.

Planklagenævnet har modtaget Folketingets Ombudsmands henvendelse af 17. februar 2021, og som nævnet forstår henvendelsen, stiller Folketingets Ombudsmand spørgsmålstejn ved nævnets fortolkning af planklagebekendtgørelsens § 2, stk. 2. Henvendelsen har derfor givet Planklagenævnet anledning til at genoverveje nævnets praksis ift. bestemmelsen. Planklagenævnet finder det herefter ikke længere korrekt,

at opretholde synspunktet om, at den udtrykkelige regel i planklagebekendtgørelsens § 2, stk. 2, har forrang frem for ovennævnte generelle forvaltningsretlige princip. Planklagenævnet finder herefter, at det har betydning for beregningen af klagefristen, hvorvidt klagefristen er suspenderet i forhold til en part eller andre med krav på særskilt underretning efter planloven, jf. planlovens jf. § 26, § 31 og § 35, stk. 6, hvis vedkommende ikke har modtaget en korrekt underretning om afgørelsen samt særskilt klagevejledning herom.

Planklagenævnet har på den baggrund foretaget en ny behandling af sagen, hvor nævnet har lagt den ændrede retsopfattelse til grund, og dermed foretaget en vurdering af partsstatus samt underretning efter planloven.

...

3.4. Regler om klagefrist

En kommunes vedtagelse af en lokalplan efter planloven kan påklages til Planklagenævnet, jf. § 58, stk. 1, nr. 3, i planloven.

En klage skal være indgivet skriftligt inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt, jf. § 2, stk. 1, i planklagebekendtgørelsen. Er afgørelsen offentligt bekendtgjort, regnes klagefristen dog altid fra bekendtgørelsen, jf. § 2, stk. 2. Hvis klagefristen udløber på en lørdag eller en helligdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.

Det er et generelt forvaltningsretligt princip, at en klagefrist ikke begynder at løbe i forhold til en part i sagen, før parten har modtaget afgørelsen. Klagefristen suspenderes også, hvis klageren har haft krav på særskilt underretning efter planloven, jf. § 26, § 31 og § 35, stk. 6. ”

Planklagenævnet fandt herefter på baggrund af en konkret vurdering, at A ikke var part i sagen, og at Randers Kommune dermed ikke efter forvaltningsloven havde været forpligtet til at fremsende afgørelsen med klagevejledning særskilt til hende. Endvidere fandt nævnet, at kommunen heller ikke efter planlovens §§ 26 og 31 havde været forpligtet til at underrette A om afgørelsen.

Planklagenævnet vurderede på det grundlag, at klagefristen skulle regnes fra datoen for offentliggørelsen af lokalplanen i sommeren 2019, og at A's klage dermed var indgivet for sent. Herefter – og da der efter nævnets opfattelse ikke forelå undskyldelige omstændigheder, som kunne begrunde fristoverskridelsen – afviste nævnet klagen.

3.4. Jeg meddelte i et brev af 25. juni 2021 Planklagenævnet, at jeg ikke havde bemærkninger til den retsopfattelse, som nævnet havde anlagt i afgørelsen af 27. maj 2021 i relation til beregning af klagefristen efter bestemmelsen i planklagebekendtgørelsens § 2, stk. 2, 1. pkt.

Jeg skrev samtidig til Planklagenævnet, at jeg ikke havde taget stilling til nævnets konkrete vurdering af, om A måtte anses for part i sagen, og om A skulle have været underrettet efter planlovens §§ 26 og 31.

Jeg meddelte nævnet, at jeg ikke foretog mig mere i sagen.